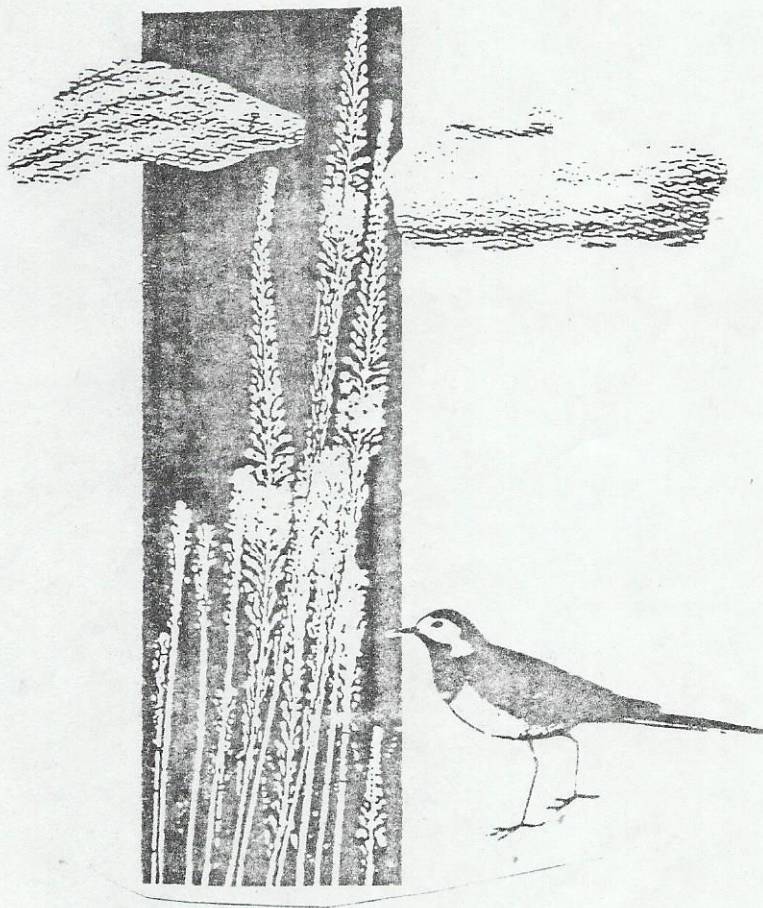
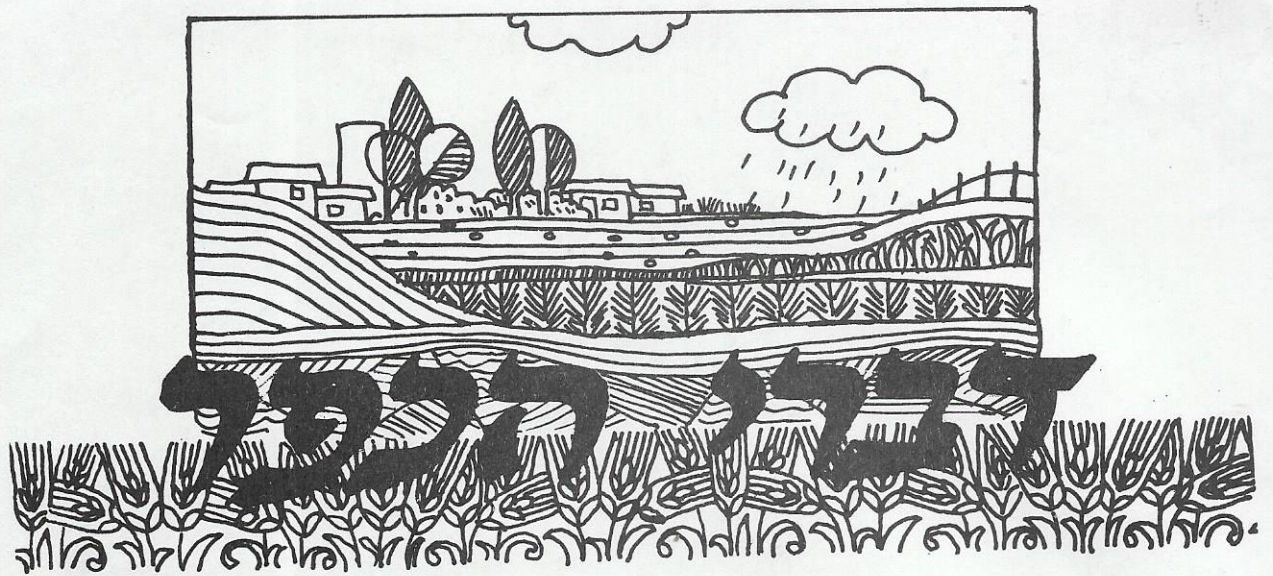

עם ה י ו ר ה

ה ו א ה ג ל ע

א ל י ב ו

פ נ ח ל א ל

מזל טוב... מזל טוב

י מ י - ה ו ל ד ת

18.11. הרבלי ג'קסון
רונן פורסטר
גב' סיסני פקר

19.11. מר דני סטיל
שאויל איסטון
י פעט וייסבקר

20.11. שושנה קרופרו
דוד תלם-פוטש

22.11. מאיר ריינס
רותי גדליזון
דנה ויטהם
נופר מלינה
רונית יקובסון

23.11. אדווה כ"ץ
רן יהודה

24.11. דורס ואלך
יפתח יהודה

י מ י - נ י ש ו א י ן

20.11. ג'וליה ואריה ניצן
שוש וזמי בן-צבי

יש שאלות?

תשובות ראשונות בקשר לבטיחות:

(א) טומי הוא באופן רשמי איש הבטיחות במשק ובשבוע הבא אקבל ממנו הסבר.

(ב) שריפות. אלן איסטון אחראי לכל הסידורים באולם "דרו" ובמשק בכלל.

שאלת נרספת:

למה קנינו פקסימיליה למשרדים של הקיבוץ? האם אנחנו כל-כך זקוקים לזה? מי משתמש בה? האם לא יכולנו להגיע להסדר עם המפעל, ששם נמצאה כבר פקסימיליה? כמה עלה המכשיר הזה?

שאלת

ב-14/10 התקיימה האסיפה האחרונה. האם המזכירות עסוקה רק בדברים שלא שייכים לחברה ואנחנו בדרך לקיים אסיפה רק כ-3-4 פעמים בשנה, כפי שמציעים כמה חברים, אבל מבלי שהחלטנו?

נ ט ע

מה נשמע?

* סוף סוף טעם ראשון של חורף. קצת גשם, קצת קור, עננים בצבעי לבן-אפור-שחור חולפים על-פני השמים, נשמש בין הטיפות. יופי! סימן ברור. לעננה היה תור הארנך בחבנת "יד שנייה", כאשר חכרות באו עם בגדי חורף, שפתאום כבר לא מוצאים חן או כבר לא מתאימים.

* יש לי הרושם, שבמדה ויש "מה לשמוע" אצלנו בימים טרופים אלה, המוסדות הנב-חרים שלנו שומרים הכול מאחורי דלתים סגורות. אין אסיפות, כמעט ואין דיווח ואפילו המזכיר בקוש "מזכיר" לנו על דפי העלון. זו דימוקרטיה, זו - זאת תקשורת?

* אז מגרדים מפה ומשם - וזה מה ששמעתי: המזכירות אישרה את בקשת הצוות לקליטת עולים לקבל 2 משפחות רוסיות בהקדם האפשרי. עכשיו צריך לשנס מותניים ולגשת לעבודה - להכין חדרים, לחפש מלווים, מאמצים וכו'.

* גם באיזור כולו יש פעילות רבה מסביב הנושא הנ"ל. המועצה האזורית, למשל, מעסיקה מורה לפיתוח קול מקאזכסטאן, שמלמד באי-אלה ישובים, בין היתר גם אצלנו. כאן יש לו לא פחות מ-8 תלמידים, רובם חברי המקהלה.

* האופרה "שלנו" ממשיכה להיות נושא לשיחה. אנו כעסנו על הביקורת ההרסנית ב"ידי-עות" בתחילת השבוע ושמחנו עם השבחים ביתר העיתונבים. רות, הנרי וג'ורג' מספרים על הצלחות ברוב המקומות וגם על פאשלות אחדות. ברוס נשאר האחרון לעזוב את הבמה ותמיד הראשון להקימה מחדש למחרת.

* בשעה טובה ולשמחת הרבה בחורות, שרה מ' חידשה את ה"חוג לתנועה", התעמלות מיוחדת במינה. מצאו גם מקום מתאים - מועדון 30+.

* מכיוון שלבטח אגה דואגת לדיווח יסודי מפל החבר'ה שנסעו וחזרו מפולניה, הספקתי רק להחליף כמה מילים עם אחד מהם. ביקרו במחנות, בתי-קברות ובתי-כנסת. אלה האחרונים שרדו, כי שימשו כמחסנים בזמן המלחמה ועכשיו שופצו. 80 התלמידים מ"עמק החולה" לא פגשו בקבוצות אחרות, אך ראו שידדי ברות-זיכרון מאלה שקדמו להם.

* גדי, הכי צעיר בביתת "עופר", חגג את יום הולדתו ה-40 בשבת בקרב כל המשפחה הענפה. לא מצאו דירה שהיתה יכולה להכיל את כולם - אז לקחו כיתה. מזל טוב, גדי - עד 120!

* ולסיום, משהו מאוד נחמד. באחד האמשים התגנבתי לאולם ההתכנסות שלנו בעקבות כתריסר ילדי גן ("בוגרים") וכיתה א'. שם חיכתה להם פרל, התחילה להעביר חוג "סטפס" לקטנים האלה. אבל זה לא סוף הסיפור. מתברר שאת ה-TAPS לסוליות הנעליים יצק קני ויטהם והתקינה הלן ליפשיץ. אולי זאת התחלה ל"שיגעון" חדש במדינה - ומרכז-רווח ליציקות חדשות?

שבת שלום ושבוע רגוע
אלזה

הלו חברים, אין כמנכם!

כל-כך הרבה חברים היו מוכנים להביא לי כלי-חימום לדבק שבשימוש הכריזיה. עכשיו תודה לכם - זה מסודר בלי להוציא גרוש (שאין לנו).

כמובן, אם יש למישהו מכשיר לתפירת ספרים, אשמח לקבלו. אבל גם החלום הזה יתגשם (!?)

נטע

מי מפחד מצחניים?

לשלופה שלום,
במאמר שלך לפני שבוע הבחן מספר הנחות שאינן דווקא נכונות.

אתה מדבר על הצוות הרע - איתן, והצוות הטוב - אילן, כאילו שכך נראים הצוותים בעיני חברי המשק. הנחה זו אינה עומדת במבחן המציאות, לפחות לא אצלי, ואני דווקא חלק ב' צוות אילן."

אני מברך ומכבד את העבודה שאתם עושים, למרות שאין לי כל ספק שחלק גדול מההצעות שלכם אני לא מסכים, ואילחם נגדן.

שני הצוותים עושים עבודה קשה וחשובה וטוב ששניהם קיימים. הציבור יוכל להקשיב, להוסיף ולערער, ובסוף כל ההצעות תגיענה כמובן לאספה הרובה חליט והמיעוט יקבל את החלטת הרוב כמו בכל החלטה אחרת.

למרות שאף צוות לא הגיש עדיין את ההצעות שלו לשינוי, תופתע לשמוע כי בחלק מהנושאים יש הסכמה בינינו. אם היינו רושמים את הדברים שמפריעים לנו ושאלנו רואים כבעייתיים או מציקים במשק, אני חושב שהיינו מגעים לרשימה די דומה.

המחלוקת תתחיל כשנסתכל על דרכי הפיתרון.

אני חושש שחלק מההצעות שלכם - במיוחד החלק שמתייחס ל"עבודה בעד תמורה" ו"משכורות שונות עבור עבודות שונות", לא רק שלא ישפר את המצב, אלא יחמיר אותו.

אפשר "לזרוק את הוזינוק יחד עם האמבטיה" ואפשר גם "להוסיף מים מלוכלכים", בכל מקרה לא שיפרת את מצב הוזינוק.

יש סכנה שמתוך היסטוריה של רצון לעשות שינויים, אנהנו נעשה שינויים שאין להם כל קשר למקור הבעיה. לדוגמה - כמעט כולנו מסכימים שיש בעיה של מוטיבציה בעבודה אצל חלק מציבור העובדים. אתה אמרת "תן כסף והכול יהיה בסדר". אני אומר שזה לא ישנה כלום. תמצא דרך לשבץ אנשים במקום שבו הם רוצים לעבוד, מקבלים עידוד להתקדם ולקחת יותר אחריות, וזה יכול לעשות הבדל! נכון שזו דרך קשה יותר ופחות מרגשת ודרמטית מ"הצעת כסף", אך לפחות אתה מתחיל להתמודד עם מקור הבעיה.

אם לילד יש פצע, אפשר לתת לו שוקולד כדי שישכח מהכאב. זה יעבוד - לשתי דקות! אני פעמיים (!) בחרתי בכפר הנשיא במקום בו אני רוצה לחיות. כנראה שיש בו משהו מיוחד! צריך לשנות כמה דברים? בבקשה, אני בעד! אבל רק הורים טיפשים יחליטו שהוזינוק שלהם לא מתאים וצריך להחליף אותו בגלל חור באמבטיה!

רוי ב'

ה נ ד ע ה ל ג ב י כ ל י - מ ט ב ח נ ח ד ר - ה א ו כ ל

* החיוב יחול על כלים ש"שואלים" מעתה (4.11.90).
החלטת מזכירות זר נוגעת לכל האוכלוסיה:
עובדי חקלאות, בתי-ילדים, עובדי נוי וכל שאר השירותים והענפים,
וכן לחברים, נוער, הורים, חיילים וכו'.

* אגב, הפזמון "אני אחזיר את הכלי מיד" מוכר לנו, אבל אינו מקובל.

* אנו מצפים לשיתוף פעולה מכל העובדים למיניהם - במיוחד תורנים בערבים
ובשבת.

* בתקווה שלא נצטרך לעשות חיים קשים אחד לשני, אנו מודים לכולם על העזרה
הצפויה.

עובדי ענף המזון

"הודעה"

(א) אני בזה מנדיעה שאני ל א נכללתי בתחקיר ששלופה עשה. אם היה שואל גם אותי נעוד
כמה כמרני - אנלי היה מגיע למסקנות שונות.

(ב) החיים בהתחלה היו קשים, אפילו קשים מאוד - אך נדאי לא היו זבל.

(ג) לא אכלנו אחד את השני, להיפך, עד כמה שזכנך לי, היב יחסים טובים בינינו.

(ד) אני נשארתי כאן, כי רציתי להישאר. והאמנתי במה שאני עושה. לא נשארתי בגלל בעלי (כלל
לא היה לי בעל בימים אלה).

(ה) אם הייתי צריכה לחיות את חיי מחדש - לא הייתי משנה הרבה.

אז אינני ינדעת את מי שלופה ראיין...

ולבסוף, נדמה לי שהתפיסה המצי'נאיסטית היא של שלנפה ולא דווקא של הנותיקים.

יעל ב'

קריאה אחריה!

בזמן האחרון שנמעים את המושג הזה הרבה, בכל מיני הקשרים:

1) בקשר לביגוד הילדים, כשהחלטנו על העברת הבגדים והמקלחת לבתי הורים, ועכשיו, עם העברת תקציב ביגוד הילדים להורים, באמר ש"סוף-סוף" ההורים יקחו אחריות על ילדיהם.

2) בקשר לפרנסה, פתאום, בגלל המצב הכלכלי הרע שלנו, אנחנו נדרשים "סוף-סוף" לקחת אחריות על הקיום שלנו.

3) בענפים, הצוותים אמורים עכשיו פתאום לקחת אחריות על רנוחת הענף.

מה שמפריע לי הוא שהאימרה הזאת מאומצת בחוגי השינוי למיניהם, ובכך משתמע שלפני כן המושג הזה לא היה ידוע בלקסיקון הקיבוצי. כאילו שאף אחד קודם לא לקח אחריות... טענתי היא שהמושג כן היה קיים, ועוד איך! היום, לדעתי, מגמדים אותו, ומגבילים אותו למי-מדים האישיים, הקרובים אל הכן-אדם הבנוי, ואל מעגליו המוחשיים - משפחתו, ומקום עבודתו. רבותי, אני מצהירה בזה, שהגבולות האלה קטנים עלי!

אני חושבת שהם קטנים גם על עוד אנשים, המסוגלים לקחת אחריות ולהרגיש אחריות על מעגלים יותר רחבים.

האתגר בחוויה הקיבוצית הוא שכל חבר - כמובן לפי יכולתו האישית - ירגיש הזדהות ואחריות על כל הקיבוץ: על כל הילדים בקיבוץ, על כל הענפים, על כל מה שמתרחש בקיבוץ. למשל, חבר העובד בענף מסוים, צריך גם להזדהות עם הצורך בהשתתפות חברים במשלוחים, על מנת לאפשר לענף הלול להתקיים ולהרויח, ולתרום לרנוחת כל הציבור. האם במציאות של מרכזי רווח ימשיך החבר הבנוי להזדהות עם צורכי ענפים שונים, שבהם הוא אינו עובד? ובתוך הענף, האם עד עכשיו החבר הבנוי לא דאג לרנוחת הענף שלו? האם רק מרכז הענף היה אחראי, או רק מרכז המשק? לדעתי, זה לא היה כך ברוב המקרים, ואם זה כך היה בגלל חוסר מיומנות בשיתוף חברים, חוסר ידע בתהליך הדמוקרטי.

האם היום פתאום כל רכז ענף כן ידע לשתף את חברי הענף בהחלטות ובתכנון? אפילו בשיטה החדשה צריך לפתח מיומנות בייחסי אנוש ובתהליכים קבוצתיים-דמוקרטיים. החבר "הפשוט", שעד היום לא דרש להיות שותף במה שנעשה בענף שלו, ספק אם הוא יוכל פתאום לעלות לדרגה אחרת, בגלל ההצהרות החדשות.

ובקשר לילדים - אני מסרבת לקבל את הקביעה, שרק ילדי הם האחראים, ושאלו לי ולך אחראים על יתר הילדים בקיבוץ. כמו שמשעמם אותי לבשל רק לתא המשפחתי שלי בלבד (למרות שזה "תא" גדול, יחסית מקיבוץ), ויותר מעניין אותי לבשל לכל הקיבוץ, כך גם בגדי ילדי בלבד אינם האתגר הכי מעניין בעולם בשבילי. לעומת זה, כמטפלת היה לי כיף לדאוג לביגוד כל הילדים תחת חסותי, ולהלביש אותם כמה שיותר יפה. זה כבר מקצוע - כי אז אפשר לתכנן "אסטרטגיה" יעילה של העברת בגדים משומשים (לפי גודל, גיל, וכנ"ל). אגב, היה הרבה יותר יעיל להעביר בגדים בתוך בית הילדים, מאשר להעביר מאח לאח, כשהפרשי הגודל גדולים בדרך כלל. גם נמנע הבלגן הבלתי-נמנע של השיטה היום - בזאר חד-פעמי או אפילו חנות יד-שניה. אני מרגישה שזה תחת כבודי "לחטוף" או לדרוש למען ילדי, אך מרגישה הרבה יותר שלמה עם עצמי כשאני דואגת

לספק צרכים של ילדים אחרים, כי אז זה בתפקיד.

ועכשיו במישור המופשט:

בקיבוץ האחריות על החינוך היא עדיין משותפת. זה כולל חינוך כללי וגם חוגים, חינוך מיוחד וכו'. האם תוכלו לתאר לעצמכם מצב שבו תקציב החוגים המיוחדים יוכנס לתקציב ההורים (דבר שכבר נעשה בכמה קיבוצים)? אז, הורים שלא מצליחים "לפרנס את משפחתם בכבוד" לא יוכלו כמובן לשלוח את ילדיהם לשיעורי נגינה, או אפילו לחוגים בראש פינה. לא אכפת לי אם הסיבות לאי-הצלחת ההורים הן פיזיות, או נפשיות, או אפילו עצלנות! אני לא רוצה שילדיהם ירגישו את זה! האחריות היא עלי, ואני גאה בזה! ואם חו"ח זה יקרה לי או לך, אני לא רוצה שילדי או ילדיך ירגישו בזה, שהוריהם לא יוצלחים. אני רוצה לשחרר אותם מהתלות הזאת. הם לא אשמים. כשהם יגדלו, אני לא רוצה שהמטען המשפחתי ישפיע עליהם לרעה, וימנע מהם לקחת אחריות על כל הקיבוץ.

אני מעוניינת להגדיל ולהרחיב את מימדי האחריות. לדעתי החיים בקיבוץ אמורים לפתח בכך-האדם את הרגשת ההזדהות עם מעגלים גדולים של כלל החברה, כלל המשק. אפשר גם להרחיק לכת ולדרוש מחברי הקיבוץ לקחת אחריות באיזור, בתנועה, במדינה. האם רק רוחות הקיבוץ הבודד שלנו הוא שיא השאיפות שלנו? אל תגבילו אותנו! תעודדו אותנו להשתחרר מהדאגות האישיות, על מנת לקחת אחריות במימדים רחבים ביותר.

שרה דבולט

הקולקציה שלנו

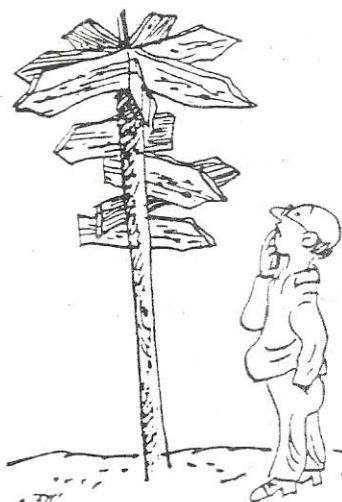
באמצעות "המכון ליצוא" בתל-אביב, יוצאת ה"קולקציה" שלנו לאוסטרליה ולגרמניה - לתצוגות אופנה לפני קניינים בארצות אלה בדצמבר. מאוד התרשמו שיש לנו מוצר, שניתן לשווק בחו"ל. בינתיים ישנן מכירות בבוטיקים בארץ, והזמנות בלי סוף. לכל המבצעים, ולכולנו, הצלחה במבצע זה.

רבאקה

דאר נע חבל כורזים 12305

KFAR HANASSI

גרנד-סלם

אין לי ספק ששלופה הוא אחד הפרטנרים הטובים ביותר שהיו לי אי-פאם במשחק הברידג'. הוא תמיד מחייך. לא כועס. אפילו לא מתעצבן (כמעט). חברותי. אוריגינלי ויצירתי במחשבה. כל מה שתבקש מפרטנר בברידג'. ישנה רק בעיה אחת - לא תמיד אני מבין אותו. התחלתי לחשוב שאולי קיימים אצלי איזה שהם קשיי-הבנה. אבל אחרי שקראתי את מאמרו ב"דבר" לפני שבוע, הגעתי למסקנה החד-משמעית... שאני באמת לא מבין אותו. כלומר, לא הבנתי מה הוא רצה להביע או להציע. תקנו אותי אם אני טועה, אבל הפירוש של מאמרו - לפי הסעיפים - הוא כדלקמן:

- (1) הידוק החגורה - לא טוב.
- (2) הדרג המנהל היה מצליח, בתנאי שלא בדרוש ממנו תקיפות, הטלת מרות או שימוש בסמכויות שניתנות לו.
- (3) כדאי לבטל את המושג "ביחד".
- (4) הוותיקים הם המחסום לתנופת ההתנדבות (ללא תמורה) של הצעירים.
- (5) אין ערך לשוויון ערך האדם.
- (6) חבל שהיה טוב בעבר.

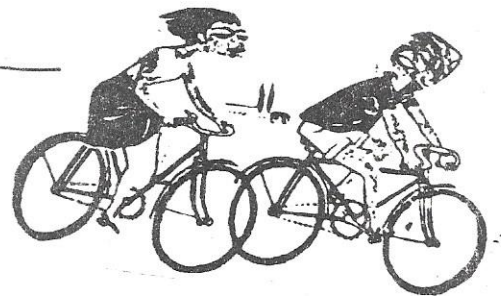
את כל המסקנות הנ"ל הייתי אפילו מוכן לאכול אבל מה, לעזאזל, היא ה"פוינטה" של המאמר? היה שם איזה רעיון לדיון? הצעה למחשבה? או כן, נזכרתי, נרמז שם משהו על תרומה בעד תמורה, או במילים אחרות, השינוי שיציל את הקיבוץ. עד כמה שאני זוכר, אחרי כמה אסיפות סוערות הוחלט לתת אור ירוק לצוות המציע מהפכה זו, לכוא עם הצעות קונקרטיות. אך לאחר מספר חודשים, מי לא בא עם הצעות קונקרטיות? - הצוות! כבר לא נזכיר את המקלחת שקיבל רעיון זה בוועידת התק"ם האחרונה. אל תבינו אותי לא נכון, אני אפילו לא מתנגד לרעיון (ושלופה יודע זאת), אבל האם זה יציל את הקיבוץ?!

מאחר ואני לא רוצה שבשבוע הבא משהו יכתוב על המאמר שלי מאמר דומה וישאל "מה בעצם הוא רצה להגיד?" - אז אני אגיד מה שאני חושב, אך בפירוש, ולעצמי לא בסגנון המלוטש והמבריק של שלופה א' דודו.

- (1) לדעתי הוותיקים לא יילחמו (ולא צריכים להילחם) בחירוף-נפש נגד רעיונות שיועלו לשינויים בקיבוץ.

- (2) המושג "שינוי" בעצמו הוא לאנ דונוקע פיתרון. כדאי לבדוק היטב מה דורש שינוי. הרקדן לא ירקוד יותר טוב, אם יחליף את "הויצפה העקומה" והמכוערת לא תתיפה אם תחליף את הראי. ולכן, אותם מנהלים שטוענים, לפי שלופה, "שנה את השיטה ונצליח יותר", אולי כדאי שיבדקו את עצמם - אולי הם לא מתפקדים כפי שמנהלים צריכים לתפקד? מתי בפעם האחרונה אמר מנהל לפרזיט/מפשל/לא-איכפתניק/רשלן/עצלן (You name it): "אתה כך וכך" - ועשה משהו בנידון?
- (3) כנראה שמרוב צוותים לשינוי (ואני כבר מכיר שישה), לא נראה את ה י ע ד. אנחנו בסך-הכול רוצים לשפר את העניינים. אף אחד לא נדרש להציע מודל לקיבוץ חדש.
- (4) עם כל זאת אני אופטימי. כפר הנשיא תמיד ידע ותמיד יידע להתגבר. אז, שלופה, עזוב את השטויות ובוא לעוד קצת ברידג'.
- נ.ב. הכתבה נכתבה לפני ההרצאה ביום ד' - אדי.

אפשר לנוע בשבילי הקיבוץ בלי פחד?

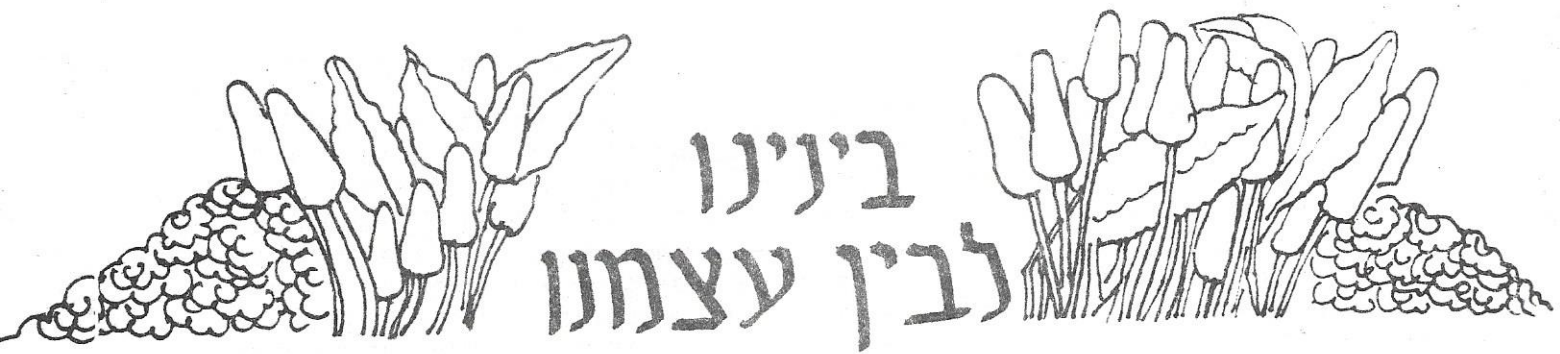

ב"דברי הכפר" האחרון הועלתה שאלתא בעניין איש בטיחות. אם יש אדם שממלא תפקיד חשוב ואחראי זה, אני מפנה את השורות הבאות במיוחד אליו והייתי מבקשת את תגובתו.

מדובר בקטע כביש שמהווה מעין "עורק ראשי" של הקיבוץ והשימוש בו רב בכל שעות היום והערב; במיוחד בשעות שלפני ואחרי הארוחות הומה הקטע הזה רוכבי אופניים משני הכיוונים. לפעמים מגיחים בזוגות, זה ליד זה, שקועים בשיחה רצינית וחשובה... "בני התמותה הפשוטים" - הולכי הרגל - חייבים אז לברוח לתוך השיחים שבצידי הדרך. הפעמונים (אם יש!) אינם מופעלים באופן עקרוני. גם בשעות החשיכה עוברים ביעף (כלי פנס, כמובן) ובשקט, מתפתלים בין המהלכים בדרך בתנועות "אלגנטיות". הרוכבים הלא-כל-כך אבירים מופיעים לפתע, פעם מימינך ופעם משמאלך, מבלי לתת אות אזהרה כלשהו!

האם חוקי המדינה לגבי רוכבי אופניים אינם חלים על תושבי הקיבוץ? האם צריך לקרנות אסון טרם מישהו יעשה סדר בעניין זה?

רחל מן

האם השיגעון מדבק?

אחד ההישגים של אורח-החיים הקיבוצי הוא שחברי קיבוץ זקנים ממשיכים לעבוד לפי רצונם ולפי יכולתם, גם אחרי שהגיעו הרבה מעבר לגיל שאנשים בעיר פורשים לגימלאות. כתוצאה יש להם הרגשה שהם ממשיכים לתרום לקיום קיבוצם, ניתנת להם מוטיבציה, נחסכת מהקיבוץ השקעה בסיעוד. לא רואים בקיבוץ את התמונות המעציבות הקיימות בבתי-זקנים בכל עיר ועיר: זקנות וזקנים שיושבים בחוסר מעש ובוהים בעיניים כבדות לסוף הדרך המתקרב. יש להעריך על כן את מאמצייהם של קשישי הקיבוץ, שהליכתם למקום עבודה מלווה לא פעם בכאבים שהם תוצאה של מחלה ותופעת לוואי של הגיל, גם כאשר הרווח מעבודתם הוא מזערי.

בישיבת המזכירות האחרונה ראו את הדברים אחרת. יש הזמנות רבות לחלוצות שנושאות ציורים של מרק, הידד! (אולי משהו יטריח את עצמו/ה ויסביר מה גודל ההזמנות ומה הרווח, כדי שלא נגיע לפרשה עגומה בוספת של ידידות פלסטיק שיצילו את הקיבוץ?) אבל החברות שעובדות במתפרת הקיבוץ עסוקות בתפירת הזמנות מתוך הקיבוץ ועל כן אין ביכולתן להתמסר לעשיית רווח. וכשנשמעת המילה "רווח" נדלקים אנרות בכל הצבעים בעיניהם של מרכז המשק והגזבר. בדומה לכלב של פבלוב שהעלה גירה, כשצלצלו בפעמון, גם כשלא היה אורכל של ממש, מתחילים אנשי כלכלתנו ללקק שפתיים ולספור מרשרשים דמיוניים בהישמע מילת הקסם. מה מונע מקברניטי הקיבוץ מלעשות משמרת שנייה של חברות צעירות שמסוגלות להפעיל את אותן המכונות, כדי לספק את דרישות הבוננזה שמצאנו? מצד אחד טוענים שהחברות הנותיקות אינן מסוגלות לעבוד בתפירת חולצות שחורות, כי העיניים לא מה שהיו, ומאידך באים בטענות שהן מבזבזות שעות על גבי שעות בתפירת בגדים לגבירות הקיבוץ. ועל כמה שעות עבודה במתפרה מדובר? לפי הסטטיסטיקה של הנהלת החשבונות-סידור העבודה עבדו בחודש ספטמבר ש.ז., לדוגמה, שלושים ותשע (39) שעות. לא כל עשר החברות שעובדות במתפרה היו שם - יש מחלות ויש חופשות ויש ימי עבודה בהתאם לגיל, אבל על 39 שעות מסכנות עומד עולמם של אנשי הכלכלה ליפולו שומו שמים-למה הגענו?!

והשירות לחבר/ה לא חשוב - שיסעו לשוק בחצור, שיסעו ל"כיתן" בתל-אביב או לשוק הכרמל. גזברנו, שהוא חסיד התקציב הכולל (המצומק) מתפלל שלוש פעמים ביום "בורא או-טונגמיה תקציבית". ומה מחכה לנו בעתיד הלא רחוק?

עוד מעט ניסגרו את חדר-האוכל - כך מבטיח מרכז המשק. הרי זה כבר נעשה בקיבוץ פלוני ומה שטוב בחריגים שבקיבוצים, בוודאי טוב בשבילנו. ומה עשו חברי המזכירות? אילו היתה להם טיפת שכל, הם היו אומרים לבעלי ההצעה (לשיגעון) יש הרבה אבות, השפיות היא יתומה - פתגם אלבני) "הפסיקו לבלבל את המוח, זו שטות ואפילו היבט כלכלי אין בה". במקום זה, כדי לפייס את מרכז המשק אנלי אנ להעביר את האחריות אל מקום אחר, הוחלט למסור את הנושא למועצה הכלכלית. נשאלת השאלה, האם השיגעון הזה באמת מדבק? כי אם התשובה היא חיובית, אז גם המועצה הכלכלית - העכבר השואג - תבזבז זמן יקר על דברי הבל.

סיפורנו של מנשב שינת פז (סיפור אמתי בלא משל)

סיפור זה שמעתי לפני די הרבה זמן ממקס חייט נאם ביטשטשן פרטים פה נשם, הוא בוודאי יתקן למי שמעוניין לשמוע.

יש מרשב שינתפז אי-שם בארץ (פרטים אצל מקס) שחלק גדול מהמייסדים בא מחי"ל, מאחת מארצות הרווחה. הכול היה טוב ניפה עד שהאבנה, ובמינחד האימהות שמעבר לים,

(המשך בעמ' 99)

(בינינו לבין עצמנו - המשך)

התחילו לדאוג לבנותיהם/בניהם והמסירנו עליהם מתבונן יקרנות. עד כדי כך גברת דאגתם, שהופיעו במשך הזמן מספר מכוננות פרטיות אצל החברים. בעיה: מי משלם ביטוח, בנחן-חורף, תיקונים? המוסד המקומי היה עמוס בתיקוני המכוננות הפרטיות, אבל למי שיש חשבון בנק הסכומים תמיד בהישג-יד - לעזאזל עם עקרונות המושב השיתופי, שהם מאוד דומים לעקרונות הקיבוץ. למרשב יש מפעל ראבות היישוב החליטו שצריכים לגדל דור של מנהלים מיומנים, שידעו לנהל את העסק כמו המוצלחים בעיר (כמו דוד בלאס, למשל). אבל הבנים, אחרי שלמדו ניהול עסקים, מצאו שאפשר להרוויח יותר בחוץ ואם מרוויחים טוב בחוץ, מי צריך לחיות במושב? בצער רב ("הרי זה תמיד יהיה ביתי נאני אוהב את המקום") ארזו את האישה והילדים והסטריאו ורהיטי 'דניש' ויצאו לחיי עושר ואולקוס. מה יהיה? אולי יקלטו רוסים או אתיופים או דיירי שכונת האוהלים...

פ י ו ת ד ב ד ה י ב ט ה

שלום קוראי החביבים,
שני המכתבים שמנפיעים השבוע הם מן הקיבוץ בנ במצא בן המשפחה שכנת את "בינינו" וצינעת הפרט מחייבת אותי לא להזכיר שמנת. לכן הראינון צולם בחושך (על-יד הנגריה) ושינינו את הקולות, כדי שיחשבו שזה בא מהחתונה בטובא.

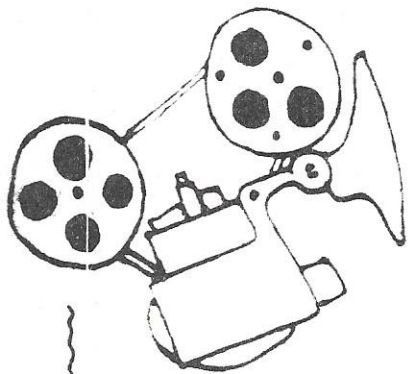
- לדודה ינטה,
הופיעה מודעה אצלנו שבה כתוב: "עקב העלמות כלים וסכנו"ם מחדר-האוכל הוחלט שמי שלוקח יחוייב בשווי הכלים, אפילו אם יחזירם אחר-כך". לאן זה יוביל? על החתום בעל כלב שכלבו לא מסוגל לאכול אלא מצלחות של חדר-האוכל

לבעל הכלב שלום,
טוב שכלבך עדיין לא משתמש בסכין נמזלג, חה-חה. אבל צחוק בצד, אני צופה בהתפתחות מעניינת:
א. מי שמחזיק אצלו צלחות וסכנו"ם מחדר-האוכל מאז ביקור משלחת אנשי המגבית האחרונה, לא יעז להחזיר אותם לחדר-האוכל, כי יחוייב. מי שמקיים את הכתוב בברית החדשה "תחזירו למטבח מה ששייך לשמעון" יצטרך לנגב כל כלי, שמא ישאיר טביעות אצבעות.
ג. יש שוק שחור בכלי חדר-אוכל שיהפכו מבוקשים ע"י אספנים ("פ-ס-ט, חביבי, אני יכול למכור לך צלחת מרק כפר הנשיא שנת תשנ"א בעד מאה ש"ח או תמורת 5 צלחות נאות מרדכי טרום שינוי"). ד. יתמחו בגניבות ויצטרכו להעמיד אנשי ביטחון בכניסות חדר-האוכל והמטבח.
ה. הכול יסתיים בהפגנת ענק, בה ישברו המפגינים הזועמים את כלי הזכוכית על-יד דלתות המזכיר ומרכז המשק.

- לדודה ינטה היקרה,
בקר החיצוני הצפוני של חדר-האוכל הופיע כתם שחור שמוצאו כנראה בפתח עגול וקטן. יש רעש מוזר של נהימת קצובות, כאילו חיה כלואה בפנים, שמקורו באותו פתח עגול וקטן. מה פשר התופעה? שלך ש.ג.

לש.ג. היקר, בדמה לי שפגשתי את האבא שלך במחנה 80. יש לתופעה הסברים שונים: כמו בכל שימחה יהודית - כמו שבירת הכוס בחתונה - יש תמיד דבר שמזכיר את חורבן הבית. ויש בטח הרבה בתים כאלה בכפר הנשיא. וכשרואים את השחור זוכרים את בדק הבית הלא קיים והשיפוצים שלא נעשים ובוכים על נהרות בבל או משהו. הסבר אחר הוא שיתכן שזה מקום שבו הביוב של אחיותינו הציפורים מוצא את דרכו החוצה. לא כדאי לך להגיד איכס-שמיכס, גם לציפורים יש צרכים. הסבר נוסף הוא ששם מקום ישיבתם של אנשי הכלכלה של העבר והרעש מעיד שהם עדיין קיימים. יום אחד, כמו דוד המלך, הם יתעוררו להושיע אותנו. ההסבר ההג-יוני הוא שכמו באי-אלה ניתוחים שבהם שוכחים להוציא מספריים או איזמל, שכחו הבנאים משהו בפנים. בחש מה.

שבת שלום
א ר י ק

פִּינֹת הַסֵּרֶט הַשָּׁבִועִי

שם הסרט: ר א נ ב ן , ר א נ ב ן REUBEN REUBEN

בימני: רנברט אליס מילר

משחק: טום קונטי, קלי מגיליס, רנברט בלוסום

נבכך, לפנינו אחת הקומדיות השנונות והעדינות ביותר שעלו על המסך באולם עייש דדו. טום קונטי, הגיבור הנא בעצם אנטי-גיבור, משנרר ממנצא סקנטי, ששנים לא כתב אף מילה אחת והוא שוהה במסע הרצאות בארה"ב, שבו הוא קנרא לפני נשים בורגניות משועממות את שיריו, אבל הן להוטות גם לקצת רומנטיקה ולאן דנוקא שירה בלבד. למענן הוא מגלם את "הילד הנוראי", הוא משתכר ומרחם על עצמו ומתנקם בנשים באירוניה רבה שאינה נוגעת בהן אפילו. המפנה חל עם התאהבותו בנערה צעירה, שגילה כמחצית גילו בערך. על אף הסוף הטרגי, כביכול, או גם הסוף הטרגי כביכול, הוא למרבה הפלא מצחיק מאוד. והסרט נע לכל אורכו בין צחוק ומרירות, בין רומנטיקה וגשמינות, בין אידיאליזם וממשנות.

בשבוע הבא: "מרד הנעורים".

נ. (ווינצ'ק) סרטים

ירי מרובה-אוויר בבית-הציקה

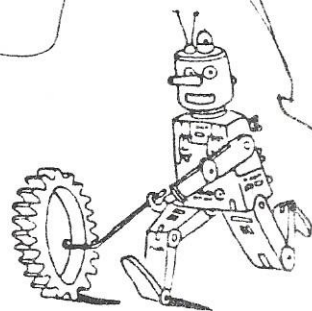
חברים נבוער מגיעים מדי פעם לצוד יננים בתוך בית היציקה בעזרת רובה-אוויר.

הנזק שבגרם לנו הוא גדול, מאחר, והירי גורם לחורים בגג ויחד עם זה לדליפות גשם בחורף.

אנו מבקשים להפסיק כל ירי בתוך המבנים של המפעל.

חודה

הנהלת המפעל

ארנסט פרנקל ז"ל

בשבת שעברה בפטר בלנגדון בשיבת טובה ארנסט פרנקל ז"ל והובא לקבורה ביום ב' השבוע בירושלים, מלבנה ע"י אשתו אלה נבני-רפי זיגבתן. זבלח"א נקתל גדול של ידידים ומקירים.

הלך לעולמו יהודי גדול, צינני רב מעשים נאדם בעל לב גדול, בעים הליכות ומעל הכול אדם חכם. הלך מאיתנו ידיד גדול של כפר הנשיא. שבלי עזרתו ותרומתו בתמיכה ועצה, באופן מיוחד בעשרים השנים הראשונות של כפר הנשיא, המשק לא היה מתפתח כפי שהתפתח.

ארנסט פרנקל בא ממשפחה יהודית ותיקה ומכובדת של הקהילה היהודית בפרנקפורט בגרמניה, עיר שבה הוא נולד. אומנם בן של משפחת סוחרים אמידה, פנה בצעירותו להגשמת הרעיון הציוני, וכחבר בתנועת נוער ציונית-דתית יזם, יחד עם עוד חברים, את הקמת ההכשרה הראשונה בגרמניה, שבה עשה תקופת הכשרה בעבודה חקלאית. הוא פגש בפרנקפורט את אשתו העתידה, אלה, אשר הגיעה לשם מאנגליה במסגרת לימודיה בהיסטוריה והם הקימו שם את משפחתם. עם עלייתו של היטלר לשלטון עבר עם משפחתו לאנגליה, אשר לשם הוא העביר את עיסוקיו המסועפים במסחר ובתעשייה. מחוץ למשפחה ולעסקים הוא הקדיש את כל מרצו ויכולתו הרבה לנושא הציוני והחינוך היהודי. הוא היה איש מעשים, שהעמיק גם במחשבה על התורה הציונית ועל התפתחות של מדינת ישראל מבחינה מדינית. אך כתלמיד של האסכולה הנוצריצמנית הוא ראה במעשים את הדרך העיקרית של בניין הבית הלאומי.

עם קום המדינה הוא הפנה את מרצו הרב לעזרה לעלייה נלהתשבות, ובתקופה קצת יותר מאוחרת, לנושא של החינוך היהודי בגולה. בניו, חברי תנועת "הבונים" מילדותם, הגשימו לעלייה (רפי לבית-העמק ויונתן לאוניברסיטה בירושלים) והוא עצמו בילה חודשים רבים בשנה בארץ, למרות עיסוקיו שהשתרעו על ארצות אירופה רבות.

זמן קצר לאחר עלייתו על הקרקע למנסרה ביקרנו ארנסט ואלה בכפר הנשיא, ונוכחו בקשיים הגדולים שעמדו לפני ההתישבות החקלאית בכלל והקשיים המיוחדים של כפר הנשיא בפרט. מתוך הבנתו העסקית והפיננסית הוא העריך שבלי עזרה מיוחדת היישובים מאנגליה לא יוכלו להקדם בקצב ראוי והחליט להקים קרן מיוחדת לעזרה, במסגרת המגבית המאוחדת של אנגליה. הדבר היה פסול מעיקרו בעיני ראשי המגבית בארץ וגם אצל כמה מראשי המגבית באנגליה. אך ארנסט פרנקל, איש נוח לבריות, נעים הליכות, ידע גם להילחם ולהתעקש. אפילו דב יוסף, אז גזבר הסוכנות, לא היה יכול לעמוד בדרכו. בהתמדה ועקשנות הוא שיכנע את ראשי המגבית, ביניהם בעיקר את משפחת זיו באנגליה, בצורך להקמת קרן לעזרה למתישבים מאנגליה. ידע לגייס את התמיכה של גיורא יוספטל והביא את המאבק לסיום מוצלח בהקמת קרן לעזרה להתישבות של עולי בריטניה.

כפר הנשיא קיבלה עזרה בכל השנים הראשונות בעיקר, שלולא זה הדרך להתבססות היתה מתארכת הרבה יותר. העזרה היתה בכל התחומים - בתוכנית השנתית של השקעות, בשעות קשות של מחסור פיננסי בעיקר בחודשי החורף, לתעשייה בשנה הקריטית של 1967, אשר בה ראינו מפנה מתעשייה לשיווק מקומי לתעשיית-יצוא; בנושא הלינה המשפחתית, אשר בלי הדחיפה של אלה אשתו וגיוס הכסף ע"י ארנסט, לא היתה יכולה להתבצע כלל.

התעניינותו במה שנעשה בחברת כפר הנשיא והמשק לא פסקה. גם כשהיה צורך בסילוק כמה מכשולים לפני הקמת הפארק לזכרו של אדוורד זיו ז"ל, עזרתו היתה מכרעת.

עזרתו של ארנסט פרנקל להתפתחותו של כפר הנשיא היתה בעלת חשיבות עליונה. זכינו לתמיכה של איש בעל הבנה עמוקה, ידידות של בעל לב חם והכרנו אדם חכם ויהודי גדול.

יהי זכרו ברוך.

נוכחו: דודו, איתמר, איתן, אפרים, פנינה ג, תמר וו, סלמה, מקס מ, גדי,
יעל ש, קולין.

נעדרו: יוסי, ברוך, בני ג - בחו"ל, עמליה ומיקי מ - מחוץ למשק.

על סדר היום:

1. אישור ועדכון דו"ח קודם מיום 19.10.1990.
2. הקמת הנהלה ליוזמות ושרותים מכניסים.
3. קרן פנסיה לחברי כפר הנשיא.
4. תכנית משק ל- 1991.
5. שונות: מתפרות, מוני חשמל, שנוי בתקציב הכולל.

1. דו"ח קודם מ-19.10.90 אושר עם עדכון כדלקמן:-

הצעה להטיל על ועדת כספים לטפל בפרוייקטים חדשים - או ענפים לא חקלאיים ולא במפעל
לא בוצעה - מכיון שכרגע נראה מתאים יותר להקים הנהלה נפרדת לתחום הזה (ראה
סעיף הבא).

הוטל על ועדת כספים לדווח על אפשרויות להקל על המצב הכספי הקשה שלנו. איתמר הצביע
על אפשרויות הבאות אשר כולן כרגע בטפול שוטף.

מכירת חברתנו בארצות הברית **S.V.F** אשר יכניס לנו נטו כ-500,000 דולר (חלק מכסף
זה מיועד לאפשר למפעל להמשיך ולהתפתח - ובעיקר השוק באירופה).
ניצול חברת מסחר בארצות הברית על מנת להגדיל אשראי כ-200,000 דולר.
"זכאות שכון" - כסף אשר היה מיועד לממן הגדלת חדר אוכל - ונתקע בגלל משבר הקבוצים -
כאשר בנקים סרבו לתת הלוואות שכון דרכם - כי אז הבנקים אחראים להחזר ההלוואות -
ובעצם מגדילים את אובליגו הקבוץ. כרגע סוכם על ערבות מדינה לאותן ההלוואות -
ועדיין לא ברור איך או מתי ישוחרר הכסף. כ-300,000 דולר.
ריבית שוטפת לבנק לאומי. לפי תנאים של הסדר הקבוצים - עלינו לקבל הפחתת ריבית
רצינית אבל כרגע עדיין משלמים ריבית מלאה לב.ל.ל. הגזבר עומד לדרוש הקטנה בתשלומים -
כ-20000 דולר לחודש.

תכנית חסכון וקרן תגמולים - עדיין נשאר שם כ-500,000 דולר - מבררים באיזה תנאים נוכל להו
הכספים האלה. ברור שמקור זה לא היה מיועד לכסות גרעון שוטף - אך לפעמים לכסף אין ריח.
מועצת מנהלים למפעל: כולל מנהלים חיצוניים; עמוס אפשטיין יבוא לכפר-הנשיא ביום ד'.
נובמבר 28 על מנת להסביר לחברים על הנסיון בתנועה הקבוצית בנדון.

הפרדת כספים בין הקהילה לבין המשק: קולין דיווח שבינתיים התקשה למצוא דרך מקובלת על עו"ד רואה חשבון וכלכלן שלנו, אבל ממשיך לחפש. בעוד שבוע ישנו מפגש משולב ואפשרות אחת - העברת הבעלות על תחנת ההידרו לחברי הקבוץ יבוא לדיון.

2. הקמת הנהלה ליוזמות חדשות ולשרותים מכניסים: דרושה לנו הנהלה לדאוג לנהול השוטף שכל אדם הענפים אשר אינם שייכים לחקלאות (בטפול הנהלה חקלאית) או לתעשיה (הנהלת המפעל). כרגע עומדים על הפרק שלוש אפשרויות די רציניות:

א. פתוח ענף האפנה אצלנו (כולל יצוא!!).

ב. הפיכת פארק זיו לענף מכנים.

ג. הקמת פאב בפארק.

סוכם: להקים הנהלה לענפים חדשים ולענפי שרות מכניסים, אשר תבחן הפעלת השרותים מתוך שיקולים כלכליים ותוך חישוב ערך הכספי של ימי עבודה באותם השרותים.

3. קרן פנסיה לחברי כפר הנשיא: היה דיון באפשרות שלנו לעמוד בהקפדה הדרושה וכמו כן, על הצעת המרצה לכלול בתכנית השוטפת אך ורק חברים בגילאים 35-55.

הוחלט: א. לדאוג לפנסיה שמית, או ממקור חיצוני או מתוך תקציבי הקיום.

ב. פתרון לכל החברה.

ג. אם אפשר, להתחיל להפקיד לפני 13.12.90, מועד שצפוי הרעת תנאים של מצטרפים לקרנות פנסיה.

ד. צוות להביא הצעות אופרטיביות: קולין, איתמר, פנינה ג', מיכאל כ'.

ה. להעסיק את מאיר שמיר כיועצין.

ו. לחלק לכל החברה חומר רקע על מנת להביא את בנושא לאספה הקרובה.

4. תכנית משק לשנת 1991: קולין פרט מטרתו לקראת 1991: להציג בפני המועצה בתחילת דצמבר תכנית

משק שלמה. קולין ביקש מכל הענפים והמפעל להכין תכנית סבירות, אפילו מינימליות על מנת

להבטיח שבשנת 1991 התקבולים מכסים את התשלומים. יהיה על המועצה להציע דרכים להבטיח איזון

השנה על מנת למנוע מצבים חוזרים של דחיית ספקים או אפילו צמצום תקציבים באמצע השנה על מנת

לסגור פער (זה קרה כבר בעבר לכמה קבוצים).

כרגע הכוונה להוסיף 5% לתקציבי קיום ולכלול כ-350,000 ש"ח הפקדה בקרן פנסיה. יתכן שבתחילת

השנה לא תהיה שום תוספת - תישמר בתור רזרבה - ורק תשוחרר בהתאם לעודפים הכספיים משך

השנה.

המועצה אישרה קו פעולה זה.

5. שונוות: הפיכת המתפרות מענפי שרות לענפים מכניסים.

קולין הסביר שלא סביר לתת לעצמנו שרות של תפירת בגדים על חשבון שעות העבודה. אחת הסיבות

למשבר הקבוצים נעוצה בזה - שלא עבדנו מספיק בענפים מכניסים. אין ספק שחברינו עבדו ועובדים

הרוב במרץ רב - אבל יותר מדי בשרותים. על מנת להיות ברמת חיים טובה בארץ - עובדים 1.4

מתוך כל משפחה - אך בקבוצים עבדו רק 0.8 בממוצע - ואז יום עבודה לחבר גבוה כל כך. 132 ש בכפר

ברור שחלק מהשרותים שבקבוץ קיימים גם בחוץ - כאשר משפחה משלמת עבור ארוחת צהריים במסעדה או מזנון - או מעסיקה מטפלת - או מכניסה ילד לגן או פעוטון. כך אין זה סביר לצפות שבקבוץ נגיע ל-1.4 עובדים במשפחה ממוצעת - אבל אפשר להגיע ל-1.1 - וזה יקטין את יום העבודה מ-132 ש ל-96 ש.

תפירת בגדים לעצמה - עושים מחוץ לשעות העבודה של משפחה - בשעות הפנאי בסוף שבוע או בערבים. אצלינו ישנם כ-1000 ימי עבודה במתפרות ואם יכניסו 7 ש לשעה, מדובר על תוספת הכנסה נקיה של 56,000 ש לשנה.

התקיים דיון ער בנושא כאשר הציעו לחייב על כל השרותים עבור ימי עבודה, ומצד שני לדאוג לפיצוי כל שהוא לתקציבים האישיים של חברינו. הוחלט: המועצה שמעה דיון על התכנית להפיכת המתפרות למרכזי שרות שיעבדו על בסיס כלכלי, והשנוי יתבצע תחת חסותה של ההנהלה החדשה ליוזמות ושרותים מכניסים.

מוני חשמל: איתמר מסר על כוונתו לעודד הכנסת מוני חשמל לבתי החברים - על מנת להסוך בכסף - ולהגדיל תקציבי חברים - על ידי מדידת החשמל לחברים (כ-250,000 ש בשנה).

שנוי בתקציב הכולל: יבוא לדיון בישיבה הבאה.

(הסבר: לתת לכל חבר 45% מהתקציב הכולל בתחילת השנה - ואז יתווסף כל חודש עוד 5% מהתקציב השנתי. ככל שהתקציב יגדל על ידי תוספת של תקציבים אחרים - אזי יגדל האבסורד של נתינת סכום גדול כל כך (הכל יחסי) בתחילת השנה. נכון ש"תקרת הבטחון" עזרה לכל אחד - אך פשוט וקל יותר שהחבר יקבל תוספת כל חודש לתקציבו הכולל שלו).

רשם: ק ו ל י ן

קרן פנסיה לחברי קבוץ (קיצור נמרץ - הרצאתו של מאיר שמיר)

ללא הסכנה של התמוטטות הקבוץ - ספק אם כדאי לגשת לביטוח סוציאלי - כי מבחינה כלכלית לא כדאית כל עוד ישנו בטחון מתוך המערכת הקבוצית עצמה.

קבוץ במצב קשה - יכול לקנות אך ורק בטחון סוציאלי מוגבל - הכל לפי היכולת שלו.

מנסיון מקבוצים אחרים - מציע: א. רק בטוח זקנה.

ב. לבטח גילאים 30-54 בלבד (יעלה כ-40,000 ש' לחודש. לבטח עד גיל 65 - 188,000 ש' לחודש)

ג. לבחור מסלול אשר כולל דמי עזיבה.

ד. לכסות גילאים 55-64 באופן הדרגתי על ידי הפקדת כספים בצורה גמישה (דרוש כ-4 מליון ש' לכסוי מלא).

ה. כדאי להתחיל בפוליסה לפני 13.12.1990 - כי אז האוצר עומד לשנות תנאי הקרנות - ויש להניח לרעת המשקיעים בעתיד (אי אפשר לשנות תנאי הקרן אשר כבר נפתח בקרן ביטוח).

ו. כדאי לפתוח פוליסה - לפני הכנסת הקבוץ להסדר הקבוצים - אחרת הבנק עלול להקשות מאד על פתיחת קרן פנסיה.

ז. חברים מעל גיל 65: כדאי לפצות אותם בדרך אחרת. (ככל שהצעירים מרגישים יותר בטוחים וממשיכים בקבוץ - כך מובטח יותר עתידם של הוותיקים).

אופציות של קרן הפנסיה:

או בחברת ביטוח או קרן פנסיה.

דילמה קשה: חברת ביטוח נותנת מקסימום בטחון - פחות תשואה. ואז - או משלמים

יותר כל חודש או מסתפקים בפנסיה קטנה יותר.

קרן פנסיה לא מבטיחה תנאים לעתיד - הכל תלוי על תקנות אותה קרן - אשר ההסתדרות

רשאית לשנות אותן מידי פעם - אבל משיגה כעת התשואה הגבוהה ביותר - והתשלומים

קטנים כתוצאה מכך.

מאיר מציע להקים צוות שיבדוק את העניין ושיביא אלטרנטיבה ברורה לחברה - על מנת

לתפור פוליסת חסכון המתאימה ביותר לרצון כפר-הנשיא.

נוכחים: אתי א, יעל ל, יניתה, דודיק, קולין, הנרי, מיכי נ, דודו.

1. הצטרפות לנוער העובד והלומד:

מדובר על השתלבות של כתות ד-ט. כאשר כתות ד-ז הן בהדרכת מדצ'ים. ו-ח-ט בהדרכת קומונרים. הקן יקום בקבוץ מחניים ויכלול את הקבוצים - עמיעד, מחניים, כפר-הנשיא ובעתיד מקווים להצטרפותו של קבוץ גדות. בשלב ראשון מתוכנן יום פעילות בשבוע ומקווים להרחבה. המועצה האזורית תממן את ההסעות לפעילויות של הקן, ולפי ההערכה של ועדת נעורים ניתן יהיה להסתדר במסגרת התקציב הקיים, גם אם בשנה הראשונה תהיינה הוצאות מיוחדות, כגון: קניית חולצות תנועה וכו'. המזכירות רואה בהצעה את מלוי רצון האסיפה שהחליטה עוד בזמן המעבר לבית הספר "מבוא הגליל" על יצירת מסגרת לחינוך משלים, ומאשרת אותה. כמו כן קוראת המזכירות לוועדת נעורים להמשיך במאמצים ליצירת מסגרות משלימות לפעילות של אחר-הצהריים בבית הספר.

2. הודיעו על עזיבה:

דורון דוארי ואהוד המאירי.

3. דיווח צוות הערכות לקליטת עולים:

בהמשך להחלטת האסיפה הוקם צוות שבראשו עומד אלק קולינס. הצוות דיווח למזכירות על ההערכות והציע לקלוט מיד שתי משפחות במסגרת בית ראשון במולדת. המזכירות הקשיבה בעניין רב ואישרה את הצעד הראשון. דיווח מעודכן על עבודת הצוות יוגש בקרוב על ידי מרכז-הצוות אלק קולינס.

4. מענק בנים בגין הורים:

המזכירות הקשיבה לאיתמר עדר הגזבר שסיפר שדמעות בעיניו שהשנה הוצאו לנושא המענק 43,000 ש. התפתח דיון ער שבסופו סוכם שהמזכירות מציעה לאסיפה שלמשך שנת 91 יוקפא התקנון, ובמקומו תוקם "קרן מצוקה". הסכום המקסימלי לבקשה בודדת יועמד על 1,000 דולר ולא יינתנו במשך השנה יותר מ-5000 דולר בסך הכל. כמו כן תוקם ועדת-קרן שתכלול את המזכיר, נציג ועדת חברה ונציג ועדת בנים. העניין יובא לאישור האסיפה.

5. ברור של ועדת כלבים:

רוני מרכז ועדת כלבים התלונן שקאיה(הכלבה של נירה) נשכה פעמיים את ג'ו סינה, לפי התקנון עליה להיות קשורה כעת 24 שעות ביממה. בא-כוח הכלבה מיכי מ, טען, שההוראה מתקימת אבל אין כלב שיוכל להיות קשור 24 שעות רצופות. חברי המזכירות העירו, בתבונה רבה, שכאשר הכלב אינו קשור ניתן להחזיקו מחובר לרצועה, שבצד אחד שלה מחובר כלב ובצד השני אדם. בא-הכוח הבין שבפעם הבאה שהכלבה נושכת יהיה עליה להסתובב עם "זמם", ובנשיכה הבאה לאחר מכן תצטרך להיפרד בצער רב מן הקבוץ.

6. הצעה שקניית בגדים במתפרות תכלול גם את מחיר יום העבודה:

קולין הציע מה שהציע מתוך המגמה הזכורה לטוב להפחית ימי עבודה בשרותים והעלאת רמת המפרנסים ל-1.4. קולין מזכיר שלקחנו על עצמנו להעביר 4,000 ימים משרותים לייצור. מציע לחשב 7 שקל לשעה ולתת לחברים הנחה של 20%. אריק טען שעובדים על הקבוץ בשיטת הסלאמי (ובהזדמנות נאה זו ערער גם על החלטת המזכירות מלפני שלושה חודשים לחייב חברים המוציאים כלים מחדר-האוכל). רואה בהצעה חלק מנסיון להרוס את-הקבוץ. מכאן והלאה הועלו נימוקים מנימוקים שונים בעד ונגד. והענין הלך והסתבך עד שהוחלט בסופו של דבר לדחות את הדיון בשבועיים, ולאפשר לקולין לדון על הענין במועצה הכלכלית.

7. בזאת נסתיימה הישיבה וכל הדברים הטובים שהיו בסעיף "שונות" עברו לישיבה

הבאה. חשוב להזכיר שלן וווינטראוב נעדר, אך לעומת זאת נהנינו מנוכחותה של אתי א, ששבה אלינו לאחר העדרות ממושכת. ראוי לציין שבשלב מסויים של הישיבה נדב אדלשטיין לא יכול היה לסבול את הרמה הנמוכה, פרץ בבכי, והוא ואמו הורחקו מהישיבה.

רשם: דוד

ק צ כ ת ז י ק נ ה א מאנגליה - !

בעקבות המפגש של חברים ותיקים בנושא מתגבשת בוועדה ההצעה הבאה:
כל הכנסה מקצבת זיקנה שמגיעה מחו"ל לחבר/ה, תיכנס לקרן מיוחדת למטרות ושימושים של חברים משכבת הגיל של 65 ומעלה.

יימנה צוות מיוחד, מורכב מנציג ו' החברה, ו' החבר המבוגר, ו' הכספים.
צוות זה יהיה אחראי לקרן ויביא הצעות לגבי שימושים. כל הצעה לגבי שימושים תובא להכרעת המזכירות. (הצעה זאת תבוא למזכירות ותוכרע באספה)

צוין שכל הנושא תלוי בזריזות החברים לטפל בזכויותיהם - כרגע ההכנסה מאנגליה מסתכמת בסכום של 4,000 ש"ח לחודש....

הצעה זאת משתלבת עם הטיפול בבטחון הסוציאלי של החבר, לפי הצעת המזכירות.

(רשמה אנגה)

PARENTS PAGE

NEWS OF THE WEEK

- * Not an awful lot this week - as they say "no news is good news".
- * As our (first) contribution towards the absorption of Russian aliyah, we shall be receiving two families shortly. It won't be easy for either side - I don't think there is one chaver who talks Russian fluently. Perhaps one of you can help? Apparently most of them don't know Yiddish (or English) either.
- * By next week we should have some news from our "acting" members - Ruth, Henry and George, not to mention Bruce. One sees them around, looking bleary-eyed after 'a night at the opera'.
- * The teen-agers who went to Poland have all returned safely. Apparently on the way back, as they were boarding the plane in Warsaw, two of the group (80 in all) were held back because "there is no more room on the 'plane'... Protests didn't help, and two of the students had to wait for the next plane eight hours later. They wouldn't even let one of the teachers get off to be with them. I think at that minute all the youngsters were converted to Zionism.
- * Apparently Pearl has started a tap-dancing class for 6 - 7 year olds. It is very popular, especially as they got "real" tap-dancing shoes, with irons cast specially by Kenny!
- * As you may have heard, there have been a lot of pots and pans, cutlery, plates etc. missing from the Dining Room. The staff are therefore taking an unprecedented step: Anyone "caught" taking any utensil or utensils from the Dining Room will be immediately debited with their cost. (It is not quite clear what happens if you are not caught... and are seen bringing them back.) Happy days.

So, have a nice Shabbat..

Inge

F I L M O F T H E W E E K - R E U B E N R E U B E N
with Tom Conty, Kelly McGillis, Robert Blossom.
An unusual and clever comedy.

MOADON

H A P P Y B I R T H D A Y

18.11.90. Harvey Jackson
Ronen Forster
Mrs. Cissy Packer

19.11. Mr. Denny Steel
Shaul Easton
Yifat Weissbecker

20.11. Shoshana Kruparo
David Telem-Potash

22.11. Meir Raines
Ruthie Gedalison
Dana Whitham
Nofar Melina
Ronit Yacovson

23.11. Advah Katz
Ran Yehuda

24.11. Doram Wallach
Yiftach Yehuda.

H A P P Y A N N I V E R S A R Y

20.11. Julia & Aryeh Nitzan
Shosh & Sammie Ben-Tsvi

On WEDNESDAY, 21 Nov.,
at 5.00 p.m.

we shall all meet
in the MOADON

for an AFTERNOON TEA and BINGO GAME.

You are ALL invited. Let's have a bit
of fun for once, in these
worrisome times! RACHEL MAN

